

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números aïrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a l'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DOS COLOMISTES.

¿Coneixeu l'amo 'n Xerreta? És aquell que tenia aquella germana tan guapa, tan desxondida, majó qu'ell; que quant varen quedá sense pare ni mare, tant bé el cuydava que l'aviciá de lo més, y fench causa de que se criás un atlòt malfané. Ja sabeu qu'à ca-séua estavan ben richs y acomodats y que ells dos varen essè hereus per igual part. Sa germana se casá prest y ell se quedá tot-sòl dins la casa, bergantell sense ofici ni benefici, amb renda que li bastava per viure, sempre pensant com a bon desenfeynat «Quina la faré, quina no la faré.» Comensá per axecarsè devés les nou. Sortia de ca-séua y com trobava tots es seus amichs qu'erán a fé feyna parava a sa taverna ó a n'es cassino, y allá malgastava lo que res li costava de suá. Causat de no fé res se posá a jugá a sa vetllada; però com es decapvespres estava desenfeynat va prendre s'idea d'armá un esbart de coloms per tení distracció y entreteniment que ningú hey tengués que dí.

—Si jò anás de tres qui n'agafa dues, (solia dí ell a sa germana quant el predicava,) si jò begués ó jugás massa, si jò enganás a qualcú ó fés altre casta de mals tersos; ¿però fé volá coloms? ¿hey ha res més innocent a n'aquest mon que veure un esbart de coloms que vola?

A la fi se va casá y comensá a carregá d'infants. Sa renda que tenia qu'era gròssa per un totsòl, que bastava per dos, se fé curta per tres ó quatre y casi se reduhí a no res quant a la casa foren nou ó deu. Aquell capitalet, en lloch d'aumentá va aná mermant, y com ell no feya feyna, perque no hey tenia es franch, ni en sabíá fé, ets infants li demanavan pa y ell no'n tenia, y per espassarsè sa pena qu'axò li ocasionava s'en pujava dalt es terrat, amollava a n'es coloms, y ala amunt, vola qui vola, y ell siula que siula. Axí veyá el Cèl de pròp y no sentia plorá es seus fiyets.

Com ses olletes se solen aplegá amb ses cubertoretas, ell com a bon malfané

havia cercat una malfanera per dòna, y no vos dich res; aquella casa era un bugat mal fét, y aviat no hey va havè altre pañ que servás qu'es des colomé, ni altre casta de menjá a la casa que ses guixes y ses vèsses des coloms.

Ets homos vèsses no guañan may cap doblé, y ses dònes guixes son el reverent dimòni per fé fé uy a una casa; axí es qu'aviat pararen a la Misericòrdia.

Mes sempre veureu qu'un que dú mal rumbo cerca sempre un compañoero per no aná totsòl p'es mal camí que dú. Per axò l'amo 'n Xerreta s'havia aplegat amb En Miquelot de sa Rota, qu'era un atlòt de bé, que no feya cap desacèrt, però qu'era pòbre.

A n'aquest li hauria convengut un amich fané, però amb so que va prendre, aviat va está dins sa vagueria y aviat també hagué armat un altre esbart de coloms tan gròs com es de l'amo 'n Xerreta; perque, ja 'u veyés, aquest entreteniment es tan honest de sí que ningú hey pòt tení res que dí.

—Si jò anás d'atlòtes, (solia dí,) ó fés males passades, ó robás, merexeria qual-sevòl cosa; però per fé volá coloms tot lo sant dia dalt es terrat, ningú me pòt dí lleitx. Ni tampoch fas res d'amagat. Lo que jò fas tothom heu veu y es sòl també, y res hey pòden tení que dí.

Qui hey tenia que dí de vegades era l'amo 'n Xerreta quant es séu amich li robava es coloms, fent volá s'esbart. Però robá coloms no es robá, ni si un colomista ha prèu un colom y diu que no'l té, ni l'ha vist, tampoch axò es dí mentides. ¿Qui s'atura entre colomistes amb un colom més ó ménos! Tampoch pòt ningú trobá mal en qu'un colomista tirant una escopetada en es falcó, férhi allá ahont no pensava ferí, y rompi vidres ó afoll qualque altre animal ó persona; ni hey pòt havè res que dí si apedregant un colom, romp qualque teula y fa una gotera a un veynat. ¿Que son aquests mals petits comparats amb sa satisfacció de veurersè honrat amb so govèrn y direcció d'un exèrcit de coloms, classificats per compañoies de *coves negres, monjins, clapat monjins*; y altres nòms que saben es colomistes y no

nòltros, pòbres ignorants de tan nòble ram?

En Miquel de sa Rota, en que fós pòbre tenia un colomé amb tot *lujo*. Allá no hey faltava res. És séu cuarto ben referit, amb sos seus covadós y nius, bons aparatos per posarhi es menjá y s'aygo per beure, reixats a ses finestres, un sortidó en es terrat, una bona gàbia de fusta defòra amb sos seus compartiments y engiñs per agafá coloms, bones cañes per arruxá y per doná jiña, es seus tronadós de cañom, sa séua bona escopeta, y per dirho amb una sòla paraula, fins y tot ses parets des terrat estavan pintades de manera qu'es coloms poguessen conèixerles de cinch llegos enfora.

Dins es colomé no hey faltavan coloms d'escampadissa per devertirsè amb so falcó, altres coloms amb sa coua arregussada, altres amb moño en es cap y molts de diferentes castes y pintes.

Solia dí en aquells que l'criticavan per lo que gastava amb so colomé, qu'es coloms treyan tant y tant, perque venia colomins y venia també sa colomina que feyan, y axò li treya un bon jornal; però tot no més era per tapá sa boca a n'es qui l'avisavan per bé, perque aquestes petites entrades no li bastavan p'es gastos des menjá.

Devés les dues l'amo 'n Xerreta y ell se solian aplegá a prendre cafè plegats dins un cassino y allá parlavan des falcó y de ses males passades que se feyan y se barayavan de vegades fort ferm. Altres vegades rëyan de sa mala trèta d'un moix ó d'una geneta, y de que l'havian agafada y penjada per escarmet de ses altres a una barra des colomé.

Un dia un conegut de tots dos s'assegué devòra ells y los posá tèrra dins s'escudella fentlos es siguent sermó:

—Ja més valdria l'amo 'n Xerreta que fésseu feyna per doná pa a sa dòna y a n'ets infants, y a tú Miquel més te vendria prendre una eyna que no criarte un perdulari com te cries.

Vòltros dos perdeu es temps miserablement, y el feys perdre a n'ets altres; y perque vejeu es mal que feys escoltau es conta que vos vatx a fé.

Per part vostra, vos estau cada dia quatre hores dalt es terrat lo ménos y axò representa sa feyna de més de doscents jornals. Llavo hem de calculá es temps que pèrden tots es picapedrés, conradós y altres menestrals que vos miran, ó miran es coloms quant es falcó péga. No més que sian quatrecent es que se distregan per causa vostra mitja hora cada dia, ja tenim doscent es hores perdudes que representan en s'any sis mil jornals. Podria trèurevos altres marrades de temps que faria qu'es jornals perduts per causa vostra no baxassen en s'any de vuyt mil. ¿Sabeu que valen vuyt mil jornals de feyna à rahó de mitx duro? Valen quatre mil duros. Ydò axò es es perjudici qu'esperimenta es pòble no més pe sa vostra malfaneria. D'axò vos n'hauriau de fé escrupol ja que no vos ne fays de maltractá sa dòna y ets infants ó de robarvos un à s'altre y de fé maitx à tots es veynats.

En Juan s'altre dia se morí de mal de pedra. Si hagués pogut fé una font de pluja à ca-séua tal volta encara seria viu. Però no la va podè fé per mordre tú, Miquèl, perque es téus coloms li embrutan sa séua teulada. ¿Saps tú si Deu t'en demanará conta de sa séua mòrt?—

Tant predicá, que lográ qu'En Miquèl prengué es bòn consej séu y venés tots es coloms y esfondrés es colomé. Ara l'amo'n Xerreta no's va mòure una passa des séu camí, y va arribá à morí à l'Hospital. Era ja massa véy per corretgirse, perque s'adagi ja heu diu: *Quant es verde se doblega.*

BIEL DES MOLÍ.

FIRES Y FÉSTES.

—Digaumè, l'amo'n Martí,
Vos que sempre estau aquí
Dins Ciutat. ¿S' Ajuntament
Ja ha donat conta à la gent
De lo resòlt pe ses Fires
Y Fèstes que vénen ara?

—No encara.

—¿Que vòl dí! ¿Y no ha anunciat
Es Certámen preparat,
Perque es pintós y poetes
Amb òbres ses més perfetes
Deixin plèna d'honra y glòria
Del señó Batle sa vara?

—No encara.

—¿Ni ha dit tampòch si han d'essè
Dins es piná de Bellvè,
Dins Son Tritlo, ò es Molinà,
O à sa vorera de má,
O en es Mercat, ò à la Rambla,
O en es Born... de Santa Clara?

—No encara.

—¿Y encara no ha fét proclames,
Ni publicat es Programes
Que mos contin amb detalls
Es Tòros, es Fòchs, es Balls,
S'Ofici y ses Corregudes
D'aquesta Ciutat preclara?

—No encara.

—¿Ni han destinada tampòch
Sa plassa espayosa ò es llòch
Ahont se puga col·locá
Es bestia que s'en vendrà
Gròs y menut, blanch y nègre
Amb bañes, ò sense tara?

—No encara.

—¿Y no trobau que es prudent
Que tot hòmo un pòch decent,
De lluiy, en temps se prevenga,
Maldement no més encenga
En essè dies de fira
Una petita alimara?

—No encara.

—Amb una tan bòna añada,
Jò no esper cap buñolada
Còm sa d'entany. ¿No pòt sè!
Si amb un any tan rich y plè
No hey hagués Fires ni Fèstes
Seria còsa molt rara.

—No encara.

—Cercaumè una casa bòna
Per venirhi jò y sa dòna,
Qu'hey haja comoditat
Perque també tench pensat,
Essent còsa tant de veure,
Durhi mon pare y ma mare.

—No encara.

—Supòs que tots es carrés
Ja estàn armant es festés,
Y llantons y creus de Malta;
Y animació no los falta
Perque quant vengau ses Fèstes
Pugan fé bulla y gatsara.

—No encara.

—De s'Exposició supòs
Que, essent s'assunto més gròs,
Ets industrials ja estarán
Amb un moviment molt grau;
Y que'm direu que sa Llónja
Per rebrerlos se prepara.

—No encara.

—¿No trobau vos que ja es hòra
De que la gent que viu fòra
Se fassa carrech d'espay
Des brès y des menuday
D'aquest esvòrt; y per neixe
Apareyen sa comara?

—No encara.

—¿Còm; no encara! ¿Y à sa pòrta
Tenim ja sa caló fòrta;
Y es barcos ja van en jòli
Dins sa nòstra bassa d'òli!
Si volem qu'es forastés
Vengau, es bòn temps ja es ara.

—No encara.

—¿Vos, que voleu esperá
Ferhò tot à s'enforná
Còm l'any passat, perque surta
Una Fèsta sense murla?
¿No crech que vos, dient axò,
Vos riguen de mí à la cara!

—No, encara.

—Si per no ballá un fandango,
Es qui manetjan es tango
No fèssen aquestes Fèstes;
Podrian còses farestes
Dirlós, y los sortirian
Mil colós demunt sa cara.

—No encara.

PEP D' AUBEÑA.

NOTA. Compòsta aquesta glòsa y ja posat en caixa aquest número, hem rebut una esquela del señó Tinent de Batle President de sa Comissió de Fires, invitantnos à una reunió que se celebra avuy divèndres à La Sala per tractá d'aquest assumto. ¿En nòm de Deu!
No tarda quien llega.

UN SOMIT.

S'altre dia de pagès, en que cansat y mòrt de feyna m'en vatx aná à cercá dins es llit es repòs de que tant necessitava, no vatx tardá llarch temps en quedá profundament adormit. Es sòmit que vatx fé va essè tan estravagant per mí que ja no duch es fums d'un jove, que m'ha paregut en es méu critèri, qu'es podria insertá en es periòdich L'IGNORANCIA, perque servesca d'avís à molts de joves que s'en entran à qual-sevòl part sense repará qu'els pòden doná un xasco, consemblant en es des sòmit siguent:

Ydò, pensau amats lectors y qualche lectora també, qu'estant adormit y sense sèbre còm ni de quina manera, me tròb en còs y ànima dins una viña en qu'es reysms no eran gran còsa que diguem, pues crech que los havia tocat un poch de *filozera*; lo cert es que jò no'n vatx menjá molts per pò de que no'n fèssen mal. M'en anava cap à la vila y sént que'm tòcan demunt s'espalla; me gir, y em tròb cara à cara amb un d'aquells amichs de s'infancia qu'amb gran alegrí me digué:

—¿Ola, Pèp! ¿quin señal per aquí?
Qu'estich de content d'haverte trobat.

—Ja'u veus. He vengut à menjá un parey de reysms.

—¿Y qu'ets casat ó fadri?

—Jò ja som casat y tench vuyt infants, (li vatx respòndre.) ¿Y tú qu'encara ets fadri?

—Si, Pèp. Jò'm pens que ja no'm casaré may, perque d'un pas que'm succehi s'altre dia, no crech torná mirá cap dòna amb aquest fi.

—¿Y axò qu'ha estat?

—Ell es blau per contarhó. Ses atlòtes d'avuy en dia, duen uns fums dins

es cap, que no més pensan en posarsé bons vestits, flochs y banderetes, per demostrá que son riques, quant total durán quatre ó cinchcentes lliures, cercant amb axò fé un enamorat rich, perque en pich qu'es pòbre, maldament tenga carrera y encara que la festetj de fa temps, li donan es pasapòrt y bolleta. ¡Ay, Pèp! No més cercan sa riquesa y es señorío y s'estuferá, y s'aferrarian amb un véy xaruch amb tal que tengué pessetes.

—Axò es vè: lo qu'es ses allòtes d'avuy en dia sòls desitjan ostentá molt de *lujo* ó punt.

—Ydò, còm te deya Pèp, s'altre dia m'en anava à passetj per sa tanqueta de ca'l tio, quant veix vení cap à mí una jove amb una senhora ja d'edat que em paresqué sa mare. La mir, ¿y creurás que no'm va desagradá del tot?

Un senalet que vatx repará tenia à sa galta, me cridá s'atenció, y en tot lo dia no l'en vatx podè trèure des cap. La vatx segui fins à ca-séua, y l'ondemá vatx determiná declararmhi per mèdi de carta. Fét y dit. Ella rebé sa carta y al cap de vuyt dies de passarme amb enredos y excuses de qu'un altre enamorat passat la pretenia, me digué que «Sí.»

Me doná entrada dins ca-séua sense sèbre d'hont anava ni d'hont venia; y hey vatx aná devés tres mesos; y quant ella va havè esplugat amb sa modista ó sa pentinadora sa méua posició pecuniaria, y va veure qu'encara que tengué un títol y vengués de bones sanchs y tengué bastants de clients amb sa méua carrera, jò era més pòbre qu'ella; y que casantse amb mí difícilment podria dú es flochs y banderetes que s'ase que tenia dins es séu cap li feya veure; determiná desfersé de mí després d'haverme convidat quatre ó cinch vegades à aná en es teatro amb sa bossa méua; y axí heu va fé, diguentmè qu'ella bé feya lo que sabia per estimarmè però que no podia, que me desenganava perque fés es méus contes.

Còm vatx veure tal manera de procehi estava determinat de dirhó à son pare y dirli de quina malaltia patia sa séua fiya: però reflexionant que no convenia, no ley vatx dí, perque son pare es un d'aquells homos antichs y honrats à carta cabal, que dexa comandá ses fiyes, les quals tayan y cusan à n'es séu gust; y tant son capasses de festetj amb un soldat còm amb un véy xaruch, ruhat y lletx, mentres dugan doblés, còm à despreciá à un homo de bé que serà pòbre, però qu'hey anirà amb bòn fi. Y creumè, Pèp, estich que me don sa vòlta per aquest pas qu'aquesta torrapipes m'ha fét.

—¿Y per axò t'enfades? (vatx dí jò.)

—¿Y que tròbes que no hey ha motiu?

—Si jò fos de tú, (li vatx respondre per consolarlo) faria lo que molts de joves fan que després de riurarsé d'elles, los diuen: *¡Que les s'en dugan!* Y si t

vòls divertí vina amb mí à menjá reyms dins sa viña.

—Diguem, p'es méu conhort, (me preguntá.) ¿Sa téua dona quant era fadrina també duya aquests fums?

—¿Sa méua dona! May n'ha duyt de cap casta. Es una dona que tant li es còls còm caragòls. Ni se vesteix; ni sab fé una moxonía; ni sab doná gust à ningú. Axò sí, té molt de cuydado de la casa, y d'ets infants, y es estalviadora y tot lo que vulgues, però no sab doná à s'homo una ditadeta de mèl y sucre.... Valga que m'en vench à sa viña à passá un poch de gust amb sos reyms, que si no me podriria dins ca-méua.

—Axí la voldria jò à sa méua dona.

—Tòca, tòca. Tant se pèrd per massa còm per massa poch. A mí no m'agrada ni tan fat ni tan salat. Vina es decap-vespres à sa viña y conversarem d'axò.

—Jò hey vendria, (me contestá,) si no tengué pò à sa *filoxera*.

—¿Ca, homo! No tengues ánsia, es reym no fa mal.

Amb axò m'agafá un mal de ventre fort que no tenia consòl. ¿Y qu'era? Qu'es penjòys qu'havia tastat m'havian fét un còlich espantós.

S'amich m'acompañá à casa. Vengué es melge y va dí que no tenia remey que m'moriria aquell vespre... Sa dona me va aconsolá diguent que no tengué ánsia perque es séu bòn cuydado me salvaria; més jò des susto me vatx despetá.

Tenia es cap que parexia una òlla de caragòls.

Axò es lo que vatx somiá y no deixa d'essé una bòn lliissó per tots.

UN CASAT AMB VUYT INFANTS.

EPITAFI.

Aquí jau Don Tòni Quint
Qu'áns visqué prop de vuytanta,
Y n'emprá més de setanta
Fumant, beguent y dormint.

EN FRANCINETA.

XEREMIADES.

Mols d'incèndis de Ciutat sòlen essé motivats pe sa sutja de sa xemenèya que pren y crema fent flamada, y arriba à sortí p'es capellet de dedalt de tot.

Aquesta casta d'incèndis, facilissims d'evitá y d'apagá, bastan per posá amb alarma tota sa població, perqu'es primé que s'en tem heu fa gròs, ets veynats corren totduna à fé tocá en *Figuera*, es bombers corren à durhi ses bombes, es picapedrés hey comparexen amb ses eynes, la gent hey acudeix y allá s'hi arma un desconcert majó, perque tothom mana y ningú obeheix, y cadascú fa lo que

vòl còm si se tractás de salvá ca-séua, y al punt es bech de grua esfondra parets, y altri òbri allá ahont no deü, y al entretant aquell foch qu'era no rès se fa gròs p'es mal maneix des qui no heu entenén.

Volem doná quatre conseys à n'es nòstros suscriptòs per si vengués es cas de que los fossen útils.

Si es foch es de sutja de xemenèya, lo més segú de tot per apagarlo es tení apareyat sempre devòra sa boca un paperet amb flò de sofre còm es que pòsan à ses viñes, y totduna qu'un se tem de que sa sutja s'es encesa tirá una grapa de sofre dins es foch y tapá totduna sa boca des forn ó sa de sa xemenèya amb una flassada bañada y dexarho está. Es foch s'apaga del tot per sí mateix.

Si lo que crema está dins un cuarto ben tancat procurau acabá de tancar lo bé tapant ses juntes des milló mòdo possible perque no hey entr s'ayre, y es foch tot sòl s'apagará; y quant obrireu es cuarto després d'apagat no hey entreu que no s'haja ventilat bé.

S'aygo per apagarlo ha d'essé amb molta d'abundancia. Pòca aygo l'encén més y còm per tirarnhi han d'òbri bretxa, s'oratge ó ayre qu'hey entra amb sa corrent de s'aygo l'encén més també.

Cada foch vòl es séu sistema per apagarlo, y una persona qu'heu entenga y fassa cap. Examiná molt, no aturullarse, ferse carrech bé de s'estat des foch y de sa séua marxa; y maná poch y bé.

* *

Varem essé invitats per assistí en es concèrt que l'*Union Obrera Balear* y l'*Asistencia Palmesana* donaren diumenge en es salons d'aquesta derrera Societat, à benefici des desgraciats fiys des trabay y de ses séues families hòrrenes. Còm no podia essé de ménos hey acudí una esculhida y numerosa concurrència. Agrabim s'obsequi.

* *

Sa Societat *Union Forense* des Molinà de Llevant mos va convidá à s'inauguració des nòu edifici qu'ha fét y à n'es ball celebrat amb aquest motiu.

Li donam les gracies per s'atenció y li desitjam prosperitat.

* *

Vertaderament notabilissim baix de tots concèptes es l'Anuari de 1881 que la Associació d'excursions catalana acaba de publicá. Es un llibre que honra à dita Societat al mateix temps qu'à sa premsa y à s'art catalá. Es ademés una pròva manifesta de sa vida activa de aquell aplech d'amants de Cataluña y de l'Art y de la Ciència; y de lo molt que valen los sòcis que la compònen. Tant y tant dú bò aquest llibre, tant y tant descriu y tants y tants de detalls interessants dú consignats, qu'es impossible ferne un petit sumari. L'ex-

cursió feta à Mallorca està descrita amb ma de mestre, y per ella podem nòltros judicà de s' exactitut amb que deuen està escrites ses demés excursions.

Donam les gracies à s' Associació p' es seu obsèqui al mateix temps que s' enhorabona p' es seu hermós trabay. Corresponèm ademés amb molt de gust à sos desitjos enviantli es camvi des nòstro modest semanari.

EPIGRAMA.

Moltes vegades En Pau
Amb sa sògra se baraya.
Daria més d' una maya
En Pau sòls per tení pau.

ELL.

COVERBOS.

Una vegada era un missatge des més rústichs qu' à una possessió estava de guarda en bòn diumenge, y l' homo anava ròba neta amb ses varques y es capell nòu.

Amb axò toparen per devés sa casa unes señores qu' anavan de passeitx, y quant es missatge les va veure les va saludà, descubrintsè. Però ses señores amb tota s' afabilitat que sòlen tení, especialment ses mallorquines, li digueren:

—Sen Fulano, posauvos es capell.

Y l' homo tot rebent el s' encapillà contestant:

—Jò l' me vatx comprà à pòsta.

No tots es missatges tenen agudeses còm aquesta.

* *

Una atlòta jove anà à comprarsè unes faldetes amb sa séua padrina à una botiga que sé y no me recòrd ahont està. Després d' havè examinat ses llanetes amb detenció, va preguntà:

—¿A quant aquesta llaneta?

Un dependent volguent dirli una gracia, li contestà:

—A besada es metro perqu' es vostè.

—No 'm desagrada es prèu, (afagí sa jove,) laymen deu metros y sa padrina paga.

¿Qué te parece Guarín? ¿Espargata ó bergantín?

* *

Un pollo molt presuntuós, còm s' en passetjan molts avuy en dia, s' alabava en presència d' un literato d' havè lletgit molt.

—No son, (va dí s' escriptó,) es més grassos y es més sans es qui més menjan, sino es qui milló payexan.

* *

Caygué un borrarxo una vegada es mitx de sa síquia, no poguent resistí es pès des ví qu' havia conseguí acomodá dins sa séua panxeta; y un cá que 'l seguia à pòca distancia, s' hi acostá y comensá à lleparli sa cara cariñosament.

Es pòbre borrarxo qu' es creya està à sa barberia, se girá amb molt de trabay y fent sa mitja riaya, va dí:

—Mira, estimat, vuy que 'm dexis es mostatxos.

* *

—¿Li heu dat, vos, à n' aquest señó aquesta moneda de cinch duros falsa? (preguntava un Jutge à un sollicherich.)

—No, (respongué aquest.) Sa ke yò li som dada era ben bòn y més llubenta k' es sòl; yò ley pug jurá en nòm de Sant Benet; però còm à mí no me fa molt aná de plets y kestions, consent à ke perdem la mitat cada un. Ke me don el señó cinquanta reals, y Kristu con todos.

* *

Un escritó molt afamat del qual no 'm recòrda es nòm, deya:

—S' homo sòls posseheix tres còses; s' ànima, es còs y es bens.

Aquestes tres còses están exposades à tres espècies d' emboscades.

S' ànima à ses des teòlechs, es còs à ses des metges, y es bens à ses d' ets escrivans.

* *

Un estudiant apurat, còm s' en vèuen molts avuy en dia, després d' havè escrit mil cartes des séus trabays explicatives é ineficases, per conseguí remey escriptu é à son pare lo sigüent:

«Apreciat pare: Necessit doblés, doblés, doblés.»

Son pare li contestà:

«Apreciat fiy: No 'n tench més, no 'n tench més, no 'n tench més.»

ANUNCIS.

L' IGNORANCIA publica anuncis curts à un real sa retxa. Los reb s' Administradó Don Mateu Rotger, Cadena de Cort, núm 11.

Surt una publicació diària titulada *La Novela*. Hem rebut sa primera entrega y veym qu' es una publicació barato. Sa suscripció es à Madrit, carré de Santa Teresa, núm. 11.

A s' Administració d' aquest setmanari hey ha vènal una col·lecció des célebres Calendaris Sarracossanos, que sortiren à llum desde l' any 69 à n' el 73, y se tròba agotada s' edició. Se donará amb conveniència.

També s' hi vènen exemplars complets des primé tom de L' IGNORANCIA (ja s' acaban) y es números atrassats corresponents à n' es segon tom sortits fins el dia d' avuy, els quals se donarán à rahó de dos cèntims si los prènen tots.

Igualment s' hi vènen Comèdies escrites en mallorquí per D. P. de A. Peña y D. B. Ferrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Per totes ses parts del mon hey ha cristians.

SEMBLANSES.—1. En que té papà.
2. En que té capitá.
3. En que té barba.
4. En que té escuadra.

TRIÀNGUL.....—Peret-Peret-Pere-Pe-Pe-P.

PROBLEMA.....—4 anys.

CAVILACIÓ.....—Truyóls.

FUGA.....—A bòn entenodó pòques paraules.

ENDEVINAYA.....—Una persiana.

LES HAN ENDEVINADES:

Quatre.—En Miquèl de s' hòrt—Y En Jaume Cameta—En Barba de Boch—Y En Juan Petit—Dins sa Taverneta.

Y una tot engròs.—En Pipete.

GEROGLIFICH.

DI pq Inp

ALI (Asia)

UN ÀRABE.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un sabaté à un sastre?
2. ¿Y un carnicé à una barra gròssa de plom?
3. ¿Y una compaña d' artilleria al vapor *Lulio*?
4. ¿Y es pòrt de Palma à un camp regat?

UN RONDAYÉ.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquest pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es mèu empleo; sa 2.ª, lo que jò fas; sa 3.ª, lo qu' hey ha de cas *Catalá* à Ciutat; sa 4.ª, es nòm d' un hòmo que mos recòrda s' Historia Sagrada; sa 5.ª, una desaprovació, y sa 6.ª, una lletra.

UN HOMO.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo primé qu' ha de fé una dòna quant vol qu' un hòmo l' encalsi?
2. ¿Qu' es lo que se necessita per fé un bòn matrimoni?

M. DULEY.

CAVILACIÓ.

¿BARATES?

Compòndre amb aquestes sèt lletres un linatge mallorquí.

MADÓ XAMENA.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .A .E.I.E A.E .O .O. .O.I .U..

DUCH D' ETCHEX.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò qu' en parlan molt
Y si arriba, arriba tart,
Y en tenirhó sòl essè
Un buñòl sense forat?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

27 DE MATX 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.